

Uit stukjes die hij in deze dagen voor de pers schreef blijkt hoezeer Hofstede de Groot zich over de gang van zaken verheugd heeft. In het aprilnummer van *Waarheid in Liefde* verscheen een kort stukje waarin hij het beleid van het bestuur der Alliantie prees. Hij vergeleek de uitnodigingsverklaring der Alliantie met de nodiging van de moderne theologen, die op 11 april te Amsterdam zouden vergaderen. De moderne theologen konden volgens hem van die 'bepaalde en ondubbelzinnige verklaring, wie worden verzocht toe te treden' leren; mochten ook zij 'eens zoo bepaald, zoo ondubbelzinnig en helder spreken!'.³⁸

Op 10 maart schreef De Groot een uitgebreid ingezonden stuk voor de *Kerkelijke Courant*, dat veertien dagen later in dit blad geplaatst werd. In zijn stuk keerde hij zich tegen het op 3 maart geplaatste stuk van een jong predikant, die onder de naam 'Alpha' bepleit had 'dat er eene vereeniging tot stand kome van evangelische-liberale godgeleerden'. De Groot verklaarde eerst hoe hij de positie der evangelisch-liberale richting - 'Ik noem haar liever *evangelische*', aldus De Groot - zag: niet 'tusschen' - zoals Alpha stelde - maar als richting (niet als personen) 'boven' de orthodoxe '(dat is hier = confessionelen)' en moderne richting. Immers, de beide laatste richtingen bouwden op menselijk gezag, op een menselijk kerkgenootschap met leerstellingen of op een menselijke wetenschap, de evangelische christen '(dat is hier = de verdediger van het apostolisch christendom)' daarentegen stond op de bodem van het goddelijke evangelie. Als richting waren de evangelischen - de hoogleraar sprak van 'wij evangelischen, geene middenmannen' - daarom boven de twee andere verheven 'zoo verre ... als het goddelijke gaat boven het menselijke'. De Groot erkende dat het 'dure plicht' was om zich te verenigen, nu zowel confessionelen als modernen dat ook deden. Hij gaf ook toe dat hij daar 'vóór eenige maanden' aan begonnen was, maar nu had hij zijn 'voorbereidende pogingen ... gestaakt'. Hij was van mening veranderd: 'liever nu nog niet', en wel met het oog op de vergadering van de Alliantie, 'waaraan ik wensch, dat alle evangelische godgeleerden deel nemen'. De Groot verdedigde dit verlangen door er op te wijzen dat nu scheen te gebeuren wat Van Herwerden reeds in 1847 in *Waarheid in Liefde* als wens had uitgesproken: dat de Alliantie 'meer Evangelisch' zou worden. Evenals in zijn andere stuk wees de hoogleraar op de formule waarmee genodigd was; ook het programma deelde hij mee, mét de adressen waar het te verkrijgen was. Hij en 'vele' van zijn vrienden zouden in ieder geval naar de vergadering gaan. Misschien dat daar dan ook plannen gemaakt konden worden voor een jaarlijkse, nationale vergadering. Zou de uitslag van de bijeenkomst der Alliantie toch - 't geen ik bijna onmogelijk acht' - teleurstellend zijn voor mij en mijne geestverwanten, zo vervolgde De Groot, dan nog geen nood, want dan kunnen de samengekomenen meteen overleggen hoe zij verder willen handelen. Tenslotte merkte hij nog op dat er in Amsterdam tevens over de oprichting van 'een nieuw beslist orgaan voor

38. *Waarheid in Liefde* 1866, 272-274.